

Veilig aangekomen – schrijfdoedel

*(Schrijf een verhaal van max. 500 woorden met daarin de woorden
TREET, NACHTDIENST, VERGETELHEIDSHARNAS, HEKS, WOLF.)*

VEILIG AANGEKOMEN

Rillend liep Neria naar de kale zilverberk aan de rand van hun kamp. Ze trok haar kraag omhoog en schold op het lompe kogelvrije vest dat ze verplicht droeg. Waarom had zij zo vaak nachtdienst?

Met de slaap nog in haar ogen keek ze naar het kamp. Vijf armzalige oude tenten, meer was er niet over. De missie stond op losse schroeven nu ook de luitenant was gesneuveld. Toch waren ze bijna bij de Stad van Doden. Het was de vraag of ze daar daadwerkelijk dat stomme schilderij zouden vinden. Cultureel erfgoed!

Neria spuugde op de grond. De wind speelde met haar krullen, maar het was niet meer dan een briesje. Ze hurkte neer naast de resten van het vorige vuur. Uit de as trok ze de treet die iemand had gebruikt om de ketel warm te houden – dat moest Sander zijn geweest. Ze vervloekte

zijn stupiditeit. Alleen hij was zo stom om de treeft ín het vuur te zetten.

Zorgvuldig stapelde ze droge takken op. Daarna zwierde ze achteloos haar hand eroverheen. Vlammen laaiden op, likten aan de takken en boden direct weldadige warmte. Ze glimlachte. Als heks kreeg zij het vaakst de nachtwacht in de laarzen geschoven, maar ze had zo haar eigen pleziertjes.

Onder haar vingers gleed het vuil in vlokken van de zwartgeblakerde treeft. Gedachteloos zette ze het ijzeren ding naast zich neer. Ze hoorde een beest rondlopen, niet ver bij haar vandaan. Poten die struinden. Een neus die snuffelde. Eerst dacht ze dat het een hond was, maar even later zag ze in de duisternis een prachtige kop opdoemen met glimmende ogen en witte tanden. Een wolf.

Zwijgend bood Neria een stuk gedroogde konijnenpoot aan. De wolf likte er een keer aan, nam het vlees zachtjes uit haar vingers en liep ermee weg.

Weldoorvoed, concludeerde Neria. Dat betekende dat ze de lege woestijn achter zich lieten – daar leefde niet genoeg om een wolf te voeden.

Neria liep terug naar het kamp, waar de rest lag te slapen. Achter haar doofde het vuur. Het was alsof het nooit had gebrand, maar naast de as stond de glimmende treeft.

Neria wekte de sergeant, spoorde haar aan om verder te gaan en ging vervolgens haar eigen spullen pakken. In de beslotenheid van haar privé tent – niemand sliep graag naast een heks – wreef ze over haar roze bloemetjespyjama. Ze werd erom uitgelachen. Niemand wist dat het haar vergetelheidsharnas was.

Ze trok haar pyjama aan en deed een laatste ronde door het kamp. Wie ze aanraakte, en ze knuffelde iedereen, vergat haar op slag.

Bij de zilverberk wachtte de wolf haar op. De eerste zonnestrallen lonkten boven de bergen. In de verte zag ze de contouren van de stad. De eenheid – wat ervan over was – was veilig aangekomen en kon naar dat enorme schilderij zoeken. Haar werk zat erop.

Met de treeft in haar hand en haar pyjama slordig over haar kogelvrije vest getrokken, wandelde ze naast de wolf richting de bergen.